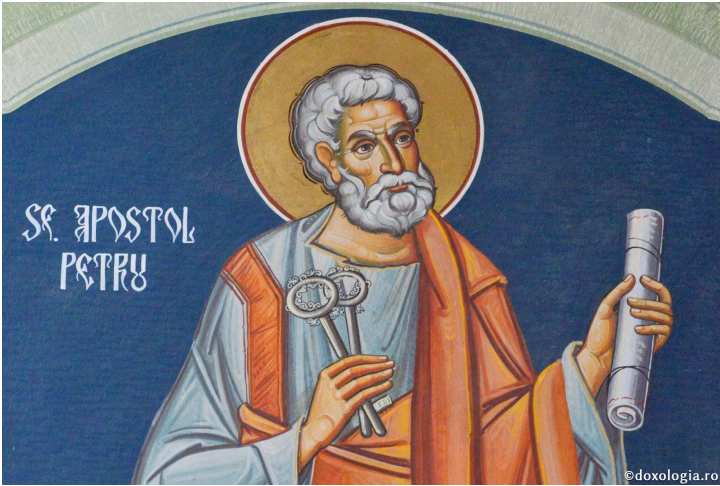

Iba to nevyhnutné

Drahí bratia a sestry,
 Priorita hodnôt nám ukazuje čo je v živote, v práci, v osobnom živote, ako i v duchovnom živote viac dôležité a čo je menej dôležité. To viac dôležité má prednosť pred tým, čo je menej dôležité, samozrejme. Nie vždy ale je ľahké určiť, čo je dôležité a čo nie, a podobne čo je viac dôležité, a čo menej.
 Videli sme to v začínajúcej sa cirkvi, keď niektorí z Judey povedali: **„Ak sa nedáte obrezať podľa Mojžišovho predpisu, nemôžete byť spasení.“**

Pričom Pavol bol veľmi proti, lebo

videl v tom narušenie slobody, ktorú vydobyl pre veriacich Kristus. A tu sa ukázala múdrosť cirkvi, ktorá nie je demokratická, ale hierarchická. Preto poslali s touto otázkou zástupcov do Jeruzalema k základom cirkvi, teda k apoštolom. Jeruzalem v tom období sa považoval za centrum kresťanstva. Keď si apoštoli prečítali sprievodný list a svedectvo zástupcov, uzhodli sa s pomocou Ducha Svätého, Ducha Pravdy, že kvôli spáse nie je nevyhnutné sa dať obrezať. Toto predstavení cirkvi, teda apoštoli považovali za bremeno viery. Skôr im nariadili, aby sa zdížali mäsa obetovaného modlám, krvi, udusených zvierat a smilstva. Toto považovali naopak v tom období za nevyhnutné. Lebo tieto veci boli v tej dobe výstražným ohrozením pre spásu a svedectvo pravej viery. Toto nevyhnutné potvrdili slovami: **„Ak sa budete tohoto chrániť, budete konať správne.“**

Touto udalosťou zo života prvotnej cirkvi je nám poukazané, aby sme každé nejasnosti, respektíve nové návrhy v živote a poriadku cirkvi riešili nie samostatne, teda individuálne a len nejaká skupina, ale aby sme to predložili svojmu najbližšiemu predstavenému cirkvi. On je od toho a na to postavený, rep. on dostal poverenie a Ducha Pravdy, aby usmernil tieto záležitosti, teda návrhy, či nejasnosti a ak to nie je v jeho kompetencii, tak to posunie vyššie nadriadeným.

Cirkev dostala túto úlohu chrániť vieru a život viery od každého zbytočného bremena a vyžadovať od svojich veriacich naozaj len to nevyhnutné k spáse.

Preto máme veriť a dôverovať cirkvi, že všetko to, čo cirkev od svojich veriacich žiada, je len naozaj nevyhnutné ku spáse a k pokojnému a šťastnému životu. Katolícka cirkev naozaj nechce zbytočne zaťažovať veriacich v každej dobe nejakými fanatickými návrhmi, ale z druhej strany chráni ľudí pred laxným, teda veľmi vlažným prístupom k nevyhnutným pravdám viery a zákonom. Ako často musí cirkev čeliť, a zároveň aj v minulosti čelila mnohým bludom, rozkolom, a nebezpečným tézám. Aj dnes si musíme dávať pozor pred falošnými bratmi, ktorí sa vlúdili do našej cirkvi, alebo pod rúškom ovčej solidarity, či lásky sa snažia odvieť členov katolíckej cirkvi do sekty, či naštrbiť ich vernosť cirkvi, horlivosť a svätosť. Opakujem naša cirkev nie je demokratická, to znamená nepochádza z dola, ale z hora, od Krista, ktorý určil svojich apoštolov a ich nástupcov za verných predstavených zákona a poriadku života.

Sv. pápež Pavol VI. počas 2. Vatikánskeho koncilu

Aj v dnešnej dobe sa predstavení cirkvi sporadicky stretávajú spoločne, kde sa riešia páľčivé otázky doby, v ktorej sa veriaci nachádzajú a potrebujú jasné slovo pravdy. Najväčšími a najdôležitejšími stretnutiami sú tzv. koncily, potom synody. Posledným koncilom bol 2. Vatikánsky koncil v rokoch 1962 - 1965. Okrem neho sa pápež a biskupi celého sveta stretávali na menších

zasadnutiach synody, ktoré trvajú okolo mesiaca.

Pre dnešnú dobu okrem stabilných Božích zákonov a predpisov aj pre dnešnú dobu cirkiev určila dobové a zároveň nevyhnutné cirkevné prikázania. ako učí KKC: Závazný ráz týchto pozitívnych zákonov vnesených pastorálnou autoritou Cirkvi má za cieľ zabezpečiť veriacim naozaj potrebné minimum ducha modlitby, morálneho úsilia a rastu v láske k Bohu a k blížnemu.

Ktoré sú cirkevné prikázania?

Prvé a druhé prikázanie

„Svätiť prikázané sviatky“ a „V nedeľu a v prikázaný sviatok zúčastniť sa na celej svätej omši“ vyžaduje od veriacich, aby svätili deň, v ktorom sa pripomína Pánovo zmŕtvychvstanie, ako aj hlavné liturgické sviatky, ktorými sa uctieva tajomstvá Pána, preblahoslavenej Panny Márie a svätých, a to predovšetkým účasťou na slávení Eucharistie, na ktorom sa zhromažďuje kresťanské spoločenstvo, a aby sa zdržiavali tých prác, ktoré by mohli prikázanému sväteniu týchto dní prekážať.

Tretie prikázanie

„Konať skutky kajúcnosti každý piatok a na Popolcovú stredu“ zabezpečuje obdobia askézy a pokánia, ktoré nás pripravujú na liturgické sviatky, a prispieva k tomu, že získavame nadvládu nad svojimi pudmi a slobodu srdca.

Štvrté prikázanie

„Aspoň raz v roku sa vyspovedať a prijať Oltárnu sviatosť“ na jednej strane zabezpečuje prípravu na Eucharistiu prijatím sviatosti zmierenia, ktorou pokračuje dielo obrátenia a odpustenia začaté v krste, a na druhej strane zaručuje minimum prijatia Pánovho tela a krvi v súvislosti s veľkonočnými sviatkami, ktoré sú počiatkom a stredom kresťanskej liturgie.

Piate prikázanie

„Podporovať cirkevné ustanovizne“ ustanovuje, že veriaci sú povinní prispievať, každý podľa svojich možností, na hmotné potreby Cirkvi.

Cirkev považuje tieto prikázania ako nevyhnutné pre spásu. Teda ako sme počuli, katechizmus to vyjadruje ako naozaj potrebné minimum. Preto by sme mali všetci tieto prikázania považovať za nevyhnutné do svojho života viery a zároveň nepovažovať tieto cirkevné prikázania ako niečo, čo je dobrovoľné, alebo niečo nadbytočné.

Cirkev nezaťažuje svojich veriacich a nechce viazať ani na nás tejto doby nejaké zbytočné bremená. A mohla by. Ved' Ježiš povedal. „**Čo zviažete na zemi, bude zviazané aj v nebi.**“ „**Kto vás počúva, mňa počúva.**“ Ved' nemôžeme kvôli svojej spásy takmer nič nerobiť. Musíme aspoň naozaj to nevyhnutné urobiť, aby sme neriskovali spásu svojej duše.

Preto aj Ježiš hovorí, že pokoj viery na zemi sa nepodobá pokoji tohto sveta, ktorý považuje pokoj vtedy, keď nemusí nič robiť, keď nemusí sa obetovať, keď nemusí poslúchať. Ide o pokoj srdca a nie o pokoj tela. Ide o spásu duše.

Aj druhé čítanie zo zjavenia sv. Jána apoštola nám pripomína cieľ nášho putovania:

Nebeský Jeruzalem, ktorý zostupuje k tým ktorí sú toho hodní. Lebo iba tomu sa otvoria brány tohto nebeského mesta, kto sa stane svätým, ktorý dosiahne vysokú úroveň života, to znamená heroickú vernosť Božím príkazom. Preto bol Ján prenesený anjelom v duchu na veľký a vysoký vrch a mohol tam uzrieť v nádeji sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha ožiarené Božou slávou. Boh pripravuje veľkú odmenu svojim svätým, teda to miesto, ktoré nám teraz pripravuje Kristus. Ved' pred svojim nanebovstúpením povedal: „**Idem vám pripraviť miesto.**“ Krásu tohto miesta odhaľuje Ján, keď hovorí: „**Jeho jas bol podobný najdrahšiemu kameňu, akoby krištáľovo čistému kameňu jaspisu.**“ Preto ako hovorí Božieho slovo hovorí, že „**ani do ľudského srdca nevošlo**“ to „**čo pripravuje Boh tým, ktorí ho milujú.**“

Boh nám za našu vernosť pripravuje niečo nepredstaviteľné, ale hodné Božej všemohúcnosti, dokonalosti a blaženosti.

Preto to hovorím, a preto to aj dnešné Božieho slovo nám dnes všetko zjavuje, aby sme sa povzbudili urobiť pre spásu svojej duše všetko, hlavne aspoň to nevyhnutné.

Neberme to na ľahkú váhu bratia a sestry, nezanedbávajme preto ani jednu svätú omšu v nedeľu, ani jeden prikázaný sviatok, ani jednu spoveď a prijímanie raz do roka, ani jeden piatok bez kajúcnosti, ani podporovanie cirkevných ustanovizní.

Poprosme o túto venosť svätej cirkvi, aby sme sa mohli tešiť večnej radosti, ktorú má Boh pripravenú svojim verným. Amen.